

EXEMPLE CLÍNIC J. Cas C. P. T.: “Ja no puc més”.

L'entrevista que segueix es desenvolupa en un consultori de la sanitat pública. Uns 10 minuts abans de l'hora convinguda, es presenta una dona d'uns 45 anys, molt ben pentinada i amb abundant maquillatge. Somriu lleument. Després de les presentacions, el psicòleg convida a C. P. T. que expliqui el motiu de la seva consulta.

C. P. T.: Tinc els nervis de punta. Tinc tremolors i malestar en tot el cos... No sé, deu ser la vida que portem avui. Estic casada, tinc dos fills i treballa deu hores al dia. Amb el meu marit, fatal; no discutim però... és una cosa molt rara, no? És un home molt difícil, que no parla... Jo li parlo però com si res, ell mai ha estat parlador. Jo, en canvi, tinc un caràcter més alegre, més obert... Ara no ens diem ni una paraula. L'any passat, farà uns sis o set mesos, vam estar a punts de separar-nos, i fa uns anys també, però ell no vol. [Silenci.]

Psicòleg: I vostè si vol?

C. P. T.: Sí, jo sí, perquè el meu marit em perjudica. Em perjudica en el tracte amb els nens. Jo sempre he procurat tenir paciència i ell, per la cosa més mínima, es molesta, i ara em passa a mi també, per la cosa més mínima em molesta. Qualsevol soroll em fa sobresaltar, i per això em vaig anar a mirar-me dels nervis, perquè em noto violenta amb els nens. No tenim amics perquè al meu marit no li agraden. A la meua mare no m'atreveixo a explicar-li aquestes coses per no preocupar-la. I no sé, no sé què em passa. [Breu silenci.] Surto de casa a les set del matí i torno a les vuit del vespre. Ens coneixem per foto. Treball, moviment, sempre vaig corrents i a mi, la veritat, és que m'aprecien al treball perquè estic al cas de tot, però també m'estic cansant de tot. No sé com explicar-lo. Arribo a casa, vull jugar amb els nens, al meu marit li sap greu perquè diu que llavors ha de sopar tard, i jo no ho entenc, no entenc com pot dir això quan sap que he d'atendre als nens. Jo em vaig com una intermediària entre els nens i el meu marit; he d'atendre la feina, els fills i també a ell.

P: Ha d'atendre al treball, als fills, al marit... potser vostè m'està preguntant que qui l'atén a vostè.

C. P. T.: Ningú, a mi no m'atén ningú perquè el meu pare viu a l'estranger amb la meua germana. La meua mare sí, alguna cosa, i amb el meu marit no ens parlem... [Comença a plorar.] Feia temps que no plorava. Me'n recordo que de petita em donava una mica de ràbia quan la meua mare donava petons a la meua germana i jo la rebutjava quan venia a donar-me'ls a mi, li deia que no els necessitava, però després anava a la meua habitació i em posava a plorar... Però ara són els nervis els que em fan plorar, disculpi'm.

[*C. P. T.* torna a plorar. El psicòleg respecta la seva tristesa, en silenci. *C. P. T.* se serena una mica i continua.]

C. P. T.: No tinc ningú que m'escolti. No m'agraden els problemes, jo intento fer la vida fàcil a tothom, he intentat de ser alegre. Ara la meua mare sembla que m'escolta més, però fins ara s'ho prenia com a coses sense importància. Al principi vaig anar a un neuròleg que em va receptar xocs elèctrics i unes pastilles que no he pres. Vaig sentir pànic de rebre xocs elèctrics; llavors, vaig decidir de venir aquí. Fa dos mesos que vaig consultar per uns tremolors a les mans, els braços i les cames. Em tremolen 24 hores al dia: tinc tot el cos com una batedora. A sobre, últimament quan em llevo del llit, em marejo i em caic, el metge de capçalera m'ha dit que tinc la tensió alta: un altre problema més per preocupar-se! Als 15 anys vaig tenir una anèmia molt gran, amb nervis sense poder dormir i vaig anar a un psiquiatre que em va donar pastilles per a dormir. Ara sempre estic molt nerviosa i em costa controlar els nervis. Jo sempre he intentat oblidar els problemes i no preocupar-me, però ara no puc, sento els problemes més grans per dins. I tampoc puc dormir bé; per res em poso a suar o de mal humor, estic molt irritable amb els nens i al treball responc per res... A la feina jo sempre estava somrient i ara només tinc ganes de dir: "Tonto! Burro!". És que treballo amb gent difícil. Sempre he d'estar repetint les mateixes coses perquè sempre venen a preguntar-me a mi, no aprenen coses que són molt fàcils d'aprendre i, caramba!, sempre m'han d'estar preguntant. Fins i tot el cap del departament em consulta totes les decisions; treballo a... [uns grans magatzems] i sense mi no donen ni un sol pas; tot m'ho consulten: quines compres fer, com organitzar els aparadors... i això em cansa.

P: Pot ser a la feina passa com a casa, que tot ha de passar per vostè.

C. P. T.: Això és el que passa exactament. Tot passa per mi, a casa tot, tot, tot. Si un nen està malalt o té festa a l'escola, he d'atendre'l jo, malgrat que el meu marit tingui més temps lliure que jo. Sóc jo la que ha d'anar a parlar amb la mestra, ajudar als meus fills en els deures, i a ell li sap greu perquè no està el sopar a l'hora! He intentat de parlar amb ell, he intentat de repartir la feina de casa, però no dura ni dues setmanes: de nou, ho acabo fent tot jo. El dissabte treballo de vuit a dues i he d'anar a comprar perquè ell no sap. “La propera vegada — em diu— abans d'anar a comprar, dóna el dinar als nens”. Tenim una cangur que té cura del petit perquè el meu marit no en sap. El meu marit sempre ha tingut una forma de ser molt rara, però des de que va néixer la filla gran va donar un canvi molt gran. Un dia em va donar a entendre que tenia gelosia de la nena: “D'ençà que ha nascut la nena, estic en segon pla”, em va dir. Jo estava molt sorpresa que no compregués que un bebè no pot esperar i que jo m'havia d'aixecar del llit si plorava, per veure què passava, perquè fins i tot a ell li donava ràbia que m'aixequés del llit. Si, sí, llavors va canviar, va canviar quan va néixer la nostra filla gran... Els meus fills, en néixer... llavors va canviar tot. El meu marit vivia a casa com si fos un hotel i va començar a jugar a tennis i a passar els caps de setmana fora, amb un amic.

Al meu marit li molesten els nens, els pega. Jo vaig néixer a Suïssa i em vaig casar perquè els meus pares tornaven cap aquí i si em volia quedar allà, m'havia de casar però als sis mesos de casada ja tenia problemes. Ens vam quedar allà però aviat vam tornar, encara que el meu marit preferia anar a Alemanya perquè ell sap parlar alemany. Un cop aquí, el meu marit no coneixia l'idioma i jo havia de treballar perquè ell no podia; va estar molts mesos sense treballar. Jo ja veia que ell només menjava i dormia, no es preocupava de res. Per la nit, m'amargava perquè ell no treballava i no podia fer res; jo em vaig fer càrrec dels diners, del treball. Ell va tenir problemes amb la nacionalitat i com no té facilitat de paraula, jo havia d'anar amb ell, de fer els tràmits i tot. S'enfadava amb la policia i jo li deia: “Calla i no diguis res!”, així que sempre es quedava en un segon pla perquè sempre que parlava, encara era pitjor. S'ha anat acostumant que jo li resolgui tot i ho té tot molt còmode. I pensar que de jove volia casar-me amb un home gran que estigués per mi!”.

- 1. Identifica la simptomatologia present en la dona del cas. Pot ser d'ajuda diferenciar entre símptomes cognitius, somàtics i conductuals.**
- 2. Quin diagnòstic correspon a la simptomatologia descrita?**
- 3. Quin és el curs més probable que seguiran els símptomes?**

1. Identifica la simptomatologia present en la dona del cas. Pot ser d'ajuda diferenciar entre símptomes cognitius, somàtics i conductuals.

1) Àrea cognitiva:

- Sentiments pessimistes i preocupació excessiva: s'està cansant de tot el pes que suposa portar la casa, la família i la feina. *"A mi ningú no m'atén", "he intentat oblidar els problemes i no preocupar-me però no puc..."*
- Malestar difús, no es pot identificar exactament què és allò que li preocupa: *"tinc els nervis de punta... No sé, déu ser la vida que portem"*. Hi ha un sentiment de cansament psíquic general: *"tot passa per mi"*.
- Preocupació pel futur: la impressió del cas és que hi ha present un sentiment general de preocupació davant la situació actual, de com es podrà resoldre en el futur ja que C. P. T. té una impressió de descontrol sobre la seva vida cada cop més gran. Aquesta preocupació està interferint seriosament en la relació amb la família i el treball.

2) Àrea conductual i relacional

- Irritabilitat: *"la cosa més mínima em molesta com ara qualsevol soroll"; "estic molt irritable amb els nenes i al treball responc per res"*.
- Inquietud: *"tinc els nervis de punta"; "estic molt nerviosa i em costa controlar els nervis"*.
- Tensió familiar: problemes amb el marit, possibilitat de separació matrimonial; intermediària entre el marit i els fills; cuidadora exclusiva dels fills i la casa; es nota violenta amb els nens; pels pares se sent poc ajudada (la mare no li dóna gaire importància i el pare viu a l'estranger amb la germana).
- Tensió laboral: *"al treball m'aprecien però m'estic cansant de tot"; "abans estava somrient i ara només tinc ganes de dir "Tonto! Burro!"; "sempre he de repetir les coses, no aprenen coses que són molt fàcils d'aprendre"; "el cap del departament em consulta totes les decisions"*.
- Plors durant l'entrevista

3) Àrea somàtica

- Tremolors i malestar general: braços i cames tremolen les 24 h. com si fossin una batedora.
- Hipertensió
- Mareigs: *"quan em llevo del llit, em marejo i en caic"*.
- Problemes de son: *"tampoc puc dormir bé"*.
- Sudoració: *"per res em poso a suar"*.

2. Quin diagnòstic correspon a la simptomatologia descrita?

Tota la simptomatologia pot explicar-se pel diagnòstic de trastorn d'ansietat generalitzada.

3. Quin és el curs més probable que seguiran els símptomes?

Curs crònic amb períodes d'agreujament de la simptomatologia segons els nivells d'estrès.